

Είμαι Έλληνας Εβραίος και με τους δημοκράτες Εβραίους του κόσμου έχω δεσμούς συναισθηματικούς, και πολιτισμικούς . Το ίδιο ισχύει και με το κράτος του Ισραήλ, όταν αυτό το κράτος σέβεται, καταρχήν, τα άρθρα της ιδρυτικής του διακήρυξης (αντιπροσωπευτική κοινοβουλευτική δημοκρατία, διάκριση των εξουσιών, ισονομία για όλους τους πολίτες του, ανεξιθρησκεία, σεβασμό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων) δηλαδή υπερασπίζεται τις αξίες ενός δημοκρατικού κοσμικού κράτους. Ζητήματα που υπονομεύει συστηματικά η κυβέρνηση Νετανιάχου.

Θεωρώ ότι το δικαίωμα της ασφαλούς ύπαρξης του Ισραήλ είναι σύμφυτο με το δικαίωμα των Παλαιστινίων για τη δημιουργία ενός δικού τους ασφαλούς κράτους. Προϋπόθεση όμως είναι η αμοιβαία αναγνώριση αυτών των δικαιωμάτων. Αυτή η προϋπόθεση δεν κατοικεί στη σφαίρα της φαντασίας αφού στο παρελθόν είχε γίνει αποδεκτή. Άρα μπορεί να ξαναγίνει. Ο δημοκρατικός κόσμος οφείλει να σκέφτεται και να δρα ώστε να εξασφαλιστεί αυτή η αποδοχή.

Οι θρησκευτικοί και εθνικιστικοί φανατισμοί, είτε πρόκειται για τον ισλαμικό φονταμενταλισμό είτε για μεσσιανικές εβραϊκές θεωρίες, είτε για ακραίες εθνικιστικές εξάρσεις, καθιστούν το μεταφυσικό μίσος ενεργό και διαιωνίζουν τις αιματηρές διαμάχες.

Το Ισραήλ έχει δικαίωμα να αμύνεται απέναντι στις πολυποίκιλες απειλές και επιθέσεις που δέχεται χωρίς, όμως, να υπερβαίνει τα όρια της άμυνας, όπως και των Παλαιστινίων να διεκδικούν τη δημιουργία του δικού τους κράτους χωρίς τρομοκρατικές ενέργειες.

Δεν συμφωνώ και δεν θα συμφωνήσω με κανέναν επιθετικό πόλεμο του Ισραήλ που οδηγεί σε εκτοπισμούς, εθνοκάθαρση, συλλογική τιμωρία αμάχων, ή προσάρτηση παλαιστινιακών εδαφών, όσο κι αν θεωρώ ότι οι τρομοκρατικές οργανώσεις (Χαμάς, Χεσμπολά, Χούθι κλπ) και οι χορηγοί τους φέρουν τεράστια ευθύνη για το δράμα των αμάχων Παλαιστινίων και των Ισραηλινών ομήρων. Ευθύνη που δεν αναγνωρίζεται, από πολλούς επιλεκτικά «ευαίσθητους» που συστηματικά και συνειδητά την υποβαθμίζουν ή την αποσιωπούν.

Μια συμφωνία για την ίδρυση ΔΥΟ ΚΡΑΤΩΝ, ΠΟΥ ΘΑ ΖΟΥΝ ΜΕ ΑΣΦΑΛΕΙΑ, ΤΟ ΕΝΑ ΔΙΠΛΑ ΣΤΟ ΑΛΛΟ, μοιάζει σήμερα, δυστυχώς, πολύ μακρινή. Παραμένει όμως ο ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ ΔΡΟΜΟΣ για τον τερματισμό αυτής της πολύχρονης και αιματηρής διαμάχης. Το σύνθημα «from the river to the sea», από όπου κι αν προέρχεται, όποιο περιεχόμενο κι αν του δίνεται, διαιωνίζει το πρόβλημα, τορπιλίζοντας την, ομολογουμένως, δύσκολη λύση του.

ΠΗΓΗ: [METARITHMISI.GR](https://metarithmisi.gr), 7.8.2025